

అన్నాడు రాజారావు.

దానికతను “టైము సెన్సు అంటున్నారు. మరి మీరు కూడా ఇక్కడే ఉన్నారు. మీరే ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నారో? అక్కడకు లేటవ్వ లేదా?” అని అడిగాడు.

రాజారావు తనను సమర్థించుకుంటూ- “నేను లేటవ్వడమేమిటండీ. రోజూ టైముకే ఆఫీసుకి వెళ్తాను. నా సిన్సియారిటీ చూసే నాకు పర్సనల్ లోన్స్ సీటిచ్చారు. నేను బేంక్ లో పనిచేస్తున్నాను. పర్సనల్ లోన్ సాంక్షన్, రికవరీ నా పని. అయితే గత ఇరవై రోజులుగా తహసిల్

ఆఫీసులో రిజిస్ట్రేషన్ గుమస్తా కోసం తిరుగుతూ, బేంక్ కి లేటవుతున్నాను” అన్నాడు.

రాజారావు మాటలకి అతను పెద్దగా నవ్వాడు. “ఓ అదా సంగతి! రేపు మీరు తహసిల్ ఆఫీసుకి వెళ్ళండి. పదిగంటలకి అతనక్కడ ఉంటారు. అతన్ని కలసి మీ పని పూర్తి చేసుకోండి. ఎల్లుండి బేంక్ కి టైముకే వెళ్ళండి”

అతని మాటలకి రాజారావు ఆశ్చర్యపోయాడు. “రేపతను పదికే వస్తాడని మీకెలా తెలుసు?” అని అడిగాడు.

దానికతను నవ్వుతూ సమాధానం చెప్పాడు.

“సార్! నేనే ఆ తహసిల్ ఆఫీసు రిజిస్ట్రేషన్ గుమస్తాను. నా సాలరీ మీద పర్సనల్ లోను కోసం బేంక్ చుట్టూ మీకోసం తిరుగుతూ, గత ఇరవై రోజులుగా ఆఫీసుకి లేటవుతున్నాను. లేకపోతే, నేనెప్పుడూ టైముకే ఆఫీసులో ఉంటాను. రేపు మీకోసం బేంక్ కి వెళ్ళడం మాని, ఆఫీసుకి వెళ్ళి మీ పని పూర్తిచేస్తాను. ఎల్లుండి మీరు టైముకి బేంక్ కి వెళ్ళి, నా పని చూడండి.”

-బి.హెచ్.వి.నాగేశ్వరరావు

చెప్పదెబ్బ

పొరుగుగూరులో జరుగుతున్న పెళ్ళికి వెళ్ళారు రాజు, గోపి.

రాజుకు క్లాసులోను, బజార్లలోను, సినిమా హాలు దగ్గర అమ్మాయిలను ఏడిపించడం అలవాటు. స్నేహితులు ఎంత వారిం చినా వినేవాడు కాదు.

పెళ్ళిలో అమ్మాయిలను ఏడిపించకుండా వుండాలని మాట తీసుకొని బయలుదేరాడు గోపి, రాజుతో.

అయినప్పటికీ రాజు తనదైన శైలిలో అమ్మాయిలవైపు చూస్తున్నాడు. గోపి ఎంత వారిందినా వినడం లేదు.

“ఓరేయ్! గోపి, ఆ బుక్లెట్ చూడదార్ వేసుకున్న అమ్మాయిని చూడరా, జన్మ తరించిపోతుంది” హుషారుగా అన్నాడు రాజు. గోపి మాత్రం టోప్ రికార్డర్ లో వస్తున్న

పాటలు వింటూ కుర్చీమీద కూర్చున్నాడు.

రాజు మాత్రం కామెంట్లు విసురుతున్నాడు.



మధ్యాహ్నం భోజనాల దగ్గర రాజు ఇటు అటు తిరుగుతూ ఆ అమ్మాయిని తాకుతూ

వున్నాడు. ఆ అమ్మాయి సీరియస్ గా చూస్తూ తప్పించుకుంటోంది. గోపి గమనిస్తూనే వున్నాడు.

సాయంత్రం షేమియానా క్రింద కూర్చున్న వాళ్ళకు కారబూందీ, టీ సప్లయ్ చేస్తున్నారు.

“రాజూ! నువ్వు పెళ్ళికోచ్చావా?” అంటూ పలకరించింది రాజు పిన్ని కాంతం.

“అవును పిన్ని, ఉదయాన్నే వచ్చాను, మీరెప్పుడొచ్చారు” అడిగాడు రాజు.

“నేను, చెల్లి ఉదయాన్నే వచ్చాం” అంది కాంతం.

“చెల్లిని తీసుకొస్తాను ఇక్కడే వుండు. పద్మను నువ్వు చిన్నప్పుడు చూశావు” అంటూ లోపలికెళ్ళింది కాంతం.

కాంతంతో వస్తున్న అమ్మాయిని చూసి రాజుకు ముచ్చెమటలు పోసాయి.

-వైదా ఈశ్వరరావు (మింది)

సింగింగ్ నే... ఓట్టు... మా అమ్మ పేరు లలిత. అంతా లల్లీ... లల్లీ అని పిలుస్తారు నేను కలలో అయ్యనె లల్లీ లల్లీ అని పిలువడం



ఏమిటా కూర్చో? నేనిక్కడ వస్తాను

